

Ekumenisk Vesper i Mariavalls klosterkyrka 21/1 2018 – Rom 8:14-17

Med dessa fyra verser ur Pauli brev till romarna kommer vi både till kllan och till slutmålet, både till dopet och till himlen. Aposteln talar om den Ande som ger oss till Faderns barn. ”Ni har fått en ande som ger s - ners rtt, så att vi kan ropa: ’Abba! Fader!’” Den gåvan fick vi i dopet. Det r kllan. I sista versen kallar han dessa barn arvingar, ”Kristi medarvingar”, med lftet att dela hans hrlighet. Det r målet.

Kllan och målet. De fyra verserna omfattar d rmed hela dynamiken i vårt liv som kristna, från b rjan till slutmålet. Det r typiskt f r Paulus, inte minst i Romarbrevet, d r han drar upp de stora linjerna. Åttonde kapitlet r den teologiska och h jdpunkten av detta v ldiga brev.

Verserna passar perfekt f r en ekumenisk gudstj nst. Det som f renar oss r dopet och hoppet. Vi r alla d pta i ”Faderns och Sonens och den helige Andes namn”. Det r ekumenikens grundval. Dopet ger oss till br der och systrar i Kristus, trots att vi, som någon har sagt, r ”skilsm ssobarn”. Våra f r ldrar gick skilda v gar f r 500 år sedan och vi, deras barnbarns barnbarn etc., lider av det.

Frågan hur vi kommer vidare ekumeniskt kanske kan omformuleras: Kan dopet f ra oss framåt? Hur lever vi vårt dop? Kan aposteln ge oss v gledning och hopp?

Han ger det inte l tt f r oss. Eftersom dopet r ett dop till Kristi d d, blir v gen d refter. Paulus b rjade med att s ga: ”Alla som leds av ande från Guds r Guds s ner”. I versen f re har han talat om Andens motpol, den ”k ttsliga naturen”. K ttet ligger i strid med Anden. Utan den kampen, ingen enhet. Redan påven Johannes XXIII, som ppnade d rren f r katolska kyrkans ekumeniska engagemang, talade om ”h jrtats omv ndelse” som ekumenikens avg rande drivkraft. Vår katolska katekes s ger att det r bristande trohet mot Kristus som f rorsakar splittringen.

Men Paulus gick vidare och talar om hur Anden vittnar med vår ande om att vi r Guds barn. Han n jer sig inte med omv ndelse. Han talar om att smaka slutmålet redan h r i tiden. Att ropa ”Abba! Fader!” av h jrtat r att ha kommit n ra slutmålet. De personer som f rt enheten framåt har varit helgade, t.ex. den saliga Maria Gabriella Sagheddu, som gav sitt liv f r enheten. Indirekt antyder aposteln v gen n r han s ger: ”om vi delar Kristi lidande f r att få dela hans hrlighet”.

En munk som ofta citeras i detta kloster, Tomas Merton, talar om en kropp med benen s nderbrutna. ”Så l nge vi r på jorden kommer den k rlek som f renar oss att bringa oss lidande”. Det borde inte f rvåna oss. Som d pta till Kristus kan vi inte f rv nta oss annat n det som han drabbades av. Vår nuvarande påve Franciskus talar ofta om vår tids martyrer som ekumeniska tecken. Fienden frågar inte efter vilken kyrka deras offer tillh r. Det ”r cker” med att de r kristna.

Inte ens de senaste påvarna har sagt sig veta hur v gen till synlig enhet skall se ut. L ngre fram i Romarbrevet skriver aposteln: ”Var uthålliga i lidandet och ih rdiga i b nen”. Det r ingen dålig v gvisning f r ekumeniken. Uthållighet i lidandet ver att vi fortfarande r skilsm ssobarn. Många varken f rstår eller lider av att vi inte kan dela eukaristin. Lidande och ih rdig b n! Men dessf rinnan sade han: ”Gl d er i hoppet!” Tidigare har han h nvisat till Abraham som hoppades d r allt hopp var ute.

Det senaste katolska konciliet s ger nyktert: ”Den heliga uppgiften att f rsona alla kristna och f rena dem i Kristi enda kyrka vergår m nsklig kraft och f rmåga”. Men så till gger koncilief derna, och det ger oss hopp: ”D rf r s tter vi vårt hopp till Kristi b n f r kyrkan, till Faderns k rlek till oss och till den helige Andes kraft”.

”Gl d er i hoppet! Var uthålliga i lidandet och ih rdiga i b nen!”

Amen.